

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/53/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120435016
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6120435016.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Zuzany Stolárovej, v právnej veci žalobcu 365 bank, a.s., Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, právne zastúpený SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovanej K. H., R.. XX.XX.XXXX, J. XXX, J., právne zastúpenej JUDr. Pavlom Vachanom, advokátom, Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5, IČO: 42 350 026, v konaní o zaplatenie 6 981,36 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 8Csp/19/2021 zo 16.6.2021, Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch II. a III. a vo výroku I. v časti, ktorou súd povolil žalovanej zaplatiť priznanú istinu a úroky z omeškania v mesačných splátkach po 128,46 eur, splatných vždy do 25- tého dňa v mesiaci, počnúc od právoplatnosti tohto rozsudku do zaplatenia, pod následkami straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej splátky.

II. Žalovanej priznáva proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 5 470,91 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 21.05.2017 do zaplatenia, s tým, že povolil žalovanej zaplatiť priznanú istinu a úroky z omeškania v mesačných splátkach po 128,46 eura, splatných vždy do 25- tého dňa v mesiaci, počnúc od právoplatnosti tohto rozsudku do zaplatenia, pod následkami straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej splátky, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a III. žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26%, o výške ktorých bude rozhodnuté po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa návrhom domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu istinu 6 981,36 eura, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6 981,36 eura od 21.05.2020 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 1 703,- eur a náhradu trov konania, čo odôvodnil tým, že ako veriteľ uzatvoril 16.08.2017 so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 17470362259 (ďalej ako „úverová zmluva“), na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 8 500 eur, že žalovaná poskytnutý úver riadne nesplácala. Žalovaná do zosplatenia úveru uhradila sumu 2 672,03 eura, z čoho pripadlo na istinu 1 161,58 eura, úroky 1 313,65 eura, poplatky 54,- eur a poistné 142,80 eura. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná uhradila dňa 18.05.2020 sumu 345,78 eura a 20.05.2020 sumu 11,28 eura. Žalobca požadoval zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy úrokov a poplatkov, na ktoré žalobcovi vznikol nárok do a po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru vo výške 1 694,- eur. Celkové úroky, ktoré mala žalovaná zaplatiť predstavujú sumu 2 851,92 eura (celkové náklady 12 331,12 € - istina 8 500,- € - poistné 979,20 €). Vzhľadom na doteraz zaplatené úroky predstavujú nezaplatené úroky sumu vo

výške 1 538,27 eura (2 851,92 € - 1 313,65 €). Vzhľadom na čiastočné plnenia žalovanej po zosplatení úveru si žalobca uplatňuje úroky z omeškania vo výške spolu 155,73 eur, t.j. úroky z omeškania: 5% p.a zo sumy 7 338,42 € od 18.12.2019 do 18.5.2020 a úroky z omeškania: 5% p.a zo sumy 6 992,64 € od 19.5.2020 do 20.5.2020. Žalobca si ďalej uplatňuje zákonné úroky z omeškania vo výške 5 % p.a., a to iba zo sumy nesplatennej istiny úveru, t.j. zo sumy 6 981,36 eur. Žalobca si zároveň uplatňuje neuhradené poplatky vo výške 9 €, ktoré predstavujú reálne náklady spojené s vymáhaním úveru za zasielané upomienky a zosplätňujúce výzvy žalovanej. Tento nárok si žalobca uplatňuje ako „náklady spojené s uplatnením pohľadávky“ v dôsledku toho, že elektronický formulár pre podanie návrhu na vydanie platobného rozkazu neobsahuje samostatné kolónky pre poplatky. V konaní si žalobca uplatňuje istinu vo výške 6 981,36 eura, vyčíslený úrok z istiny vo výške 1 694,- eur od momentu poskytnutia úveru do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, poplatky vo výške 9,- eur a zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6 981,36 eur od 21.05.2020 do zaplatenia.

2.2. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila v podanom odpore, v ktorom v celom rozsahu neuznáva uplatnený nárok žalobcu. Poukázala na skutočnosť, že žalobca v podanom žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta v zmysle § 7 ods.1 z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, že zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods.2 z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, neobsahuje podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; zmluva obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN vo výške 9,81 %, pretože súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrťrok 2017 platné pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 16.8.2017 do 15.11.2017 zverejnené na stránke ministerstva financií SR uvádzajú, že podľa údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov pre ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6 500,- eur bola priemerná RPMN vo výške 8,96 % p.a. Z uvedeného vyplýva, že zmluva o úvere je jednoznačne bezúročná a bez poplatkov.

2.3. Žalobca sa nestotožnil so skutočnosťami uvádzanými v podanom odpore. Zistený príjem žalovanej bol podľa interného bankového systému dostačujúci na poskytnutie úveru vzhľadom na výšku splátky úveru, vrátane dostatočnej rezervy peňažných prostriedkov aj na ďalšie životné náklady, že zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom.

2.4. Žalovaná vo svojom vyjadrení poukázala na skutočnosť, že zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. K výške RPMN žalovaná uviedla, že zo žiadnej novely zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, dôvodovej správy k takejto novele ani všeobecného právneho predpisu vydaného Ministerstvom financií SR nevyplýva, že by sa údaj o priemernej RPMN mal posudzovať podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk. Zmluva preto obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN vo výške 9,81 %, čo má v konečnom dôsledku za následok absenciu údajov o priemernej RPMN a navrhla, aby súd umožnil žalovanej uhrádzať dlžnú sumu v mesačných splátkach po 80,- eur a priznal žalovanej právo na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu.

2.5. Súd zistený skutkový stav posúdil podľa § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1 - 3, 5, 6, § 54 ods.1 OZ, § 1 ods.4, § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, § 1 ods.1, § 2 písm. a/, b/, § 7 ods.1, § 9 ods.1,2, §11 ods.1,2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy a danú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, konštatoval, že zmluva bola pripravená na formulári, ktorý vopred zo strany žalobcu bol pripravený bez možnosti žalovanej meniť obsah a text uvedenej zmluvy, pričom do textu zmluvy sa dopisovali iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovanej. Súd preskúmal predmetnú úverovú zmluvu, či táto vyhovuje náležitostiam tak ako ich určuje zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení v § 9 ods. 2. Jedným z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa v úverovej zmluve je údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, pretože uvedený údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť. Ročná percentuálna miera nákladov je indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. V zmysle § 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok. Na webovom sídle Ministerstva

financií Slovenskej republiky sa v posledný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrťroka zverejnia informácie o priemerných hodnotách RPMN na jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov. Uvedené informácie za 2. štvrťrok 2017 boli zverejnené 31.07.2017. V danej veci zmluva medzi stranami sporu bola uzatvorená 16.08.2017 t.j. po 15 dňoch od zverejnenia informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za 2. štvrťrok 2017 a preto pri uzatvorení zmluvy bolo potrebné vychádzať z priemernej percentuálnej miery nákladov za 2. štvrťrok 2017.

2.6.V zmluve je uvedená priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov vo výške 9,81 %, ktorá nezodpovedá údajom vyplývajúcim zo Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi zverejňovaných Ministerstvom financií SR, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov pre Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6 500,- eur so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov pre 2. štvrťrok roku 2017 so stavom platným k 30.06.2017 bola 8,96 % ročne.

2.6.Súd ďalej zistil, že v zmluve absentuje uvedenie spôsobu a vzorca výpočtu RPMN a údajov potrebných na jej výpočet. Súd je toho názoru, že do kategórie predpokladov použitých pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov je potrebné zaradiť aj matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške ročnej percentuálnej miery nákladov. Inak si spotrebiteľ nevie preveriť správnosť výpočtu percentuálnej miery nákladov ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o úvere umožňujúcej mu posúdiť výhodnosť úveru. S poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-448/2017 - HOOSc/a P., P. je absencia spôsobu a vzorca výpočtu RPMN a údajov potrebných na jej výpočet považovaná za absenciu samotnej ročnej percentuálnej miery nákladov.

2.7.V zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená ročná percentuálna miera nákladov vo výške 10,30 %. Zo zmluvy je zrejmé, že do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov v danom prípade boli zahrnuté splátky istiny úveru, úrokov, ako aj splátky poisťného. Taktiež celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ uhradiť, ktorá je v zmluve uvedená v sume 12 331,12 eur zahŕňa okrem úveru aj všetky náklady vrátane poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver. Z informatívnej interaktívnej kalkulačky Portálu finančnej osvedy a ochrany finančného spotrebiteľa Ministerstva financií Slovenskej republiky na výpočet RPMN v prípade dátumu pôžičky uzatvorenej 16.08.2017, pri výške pôžičky v sume 8 500,- eur pri splácaní v mesačných splátkach, pri počte splátok 96, výške splátok 128,46 eur, je RPMN stanovené na 10,21 %. V predmetnej zmluve zo 16.08.2017 je uvedené RPMN vo výške 10,30 %, čo je v neprospech spotrebiteľa - žalovanej.

2.8.Súd ďalej konštatoval, že najvyššia prípustná výška odplaty podľa §1a v spojení s §1 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy predstavovala hodnotu 18,16 % (t.j. 2 x 9,08 % p.a.), pričom najvyššia prípustná hodnota odplaty uvedená v zmluve bola stanovená hodnotou 19,62 % a teda súd konštatuje, že pri dojednaní podmienok predmetného úveru bola prekročená zákonom najvyššia prípustná výška odplaty.

2.9.Súd uzavrel, že úverová zmluva uzatvorená medzi stranami sporu obsahuje nesprávny údaj o priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov, ročnej percentuálnej miere nákladov a najvyššej prípustnej výške odplaty, v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa, v zmluve absentujú náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods.2 písm. j/, k/ a z/ z. č. 129/2010 Z.z., preto podľa § 11 ods.1 písm. b/ a d/ z. č. 129/2010 Z.z. platí, že žalovanej poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

2.10.K námietke žalovanej, že žalobca si nesplnil povinnosti podľa § 7 ods.1 z. č. 129/2010 Z.z. súd uviedol, že len hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods.1 zo strany veriteľa má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru podľa § 11 ods.2 veta druhá zákona č. 129/2010 Z.z. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods.1 zákon považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V tomto smere bolo dokazovaním preukázané, že v prípade uzatvorenia zmluvy žalobca preveroval príjem a finančnú situáciu žalovanej prostredníctvom úverového registra (SRBI), Sociálnej poisťovni a tiež prostredníctvom spoločnosti EOS KSI, ktorá zabezpečuje vymáhanie pohľadávok a konštatoval, že úver poskytnutý žalovanej na základe úverovej zmluvy zo 16.08.2017 nemožno považovať z dôvodov uvedených v §11 ods.2 veta druhá z. č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov.

2.11.Vzhľadom na prijaté závery súd považoval žalobu za dôvodnú iba pokiaľ sa jedná o zaplatenie istiny úveru v sume 5 470,91 eura t.j. rozdielu medzi sumou poskytnutou žalobcom vo výške 8 500,- Eur a sumou, ktorú z úveru doposiaľ uhradila vo výške 3 029,09 eura. Žalobe preto bolo vyhovené čo do zaplatenia istiny vo výške 5 470,91 eura a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

2.12. O príslušenstve pohľadávky súd rozhodol podľa §517 ods.2 OZ, § 3 vládneho nariadenia č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

2.13. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy nesplatené istiny úveru vo výške 6 981,36 eura. Úrok z omeškania bol žalobcovi bol priznaný od 21.05.2020 t.j. odo dňa nasledujúceho po čiastkovej úhrade 11,28 eura z 20.05.2020, tak ako žalobca uviedol v žalobe. K uvedenému dňu bola sadzba ECB vo výške 0, %, ktorá po zvýšení o 5 percentuálnych predstavuje 5,00 % ročný úrok z omeškania.

2.14. Súd citoval znenie § 232 ods.3 CSP a vzhľadom na žiadosť žalovanej o možnosť uhrádzať dlžnú sumu v splátkach, umožnil žalovanej splácať dlžnú sumu (istina a príslušenstvo) v mesačných splátkach po 128,46 eura. Pri rozhodnutí o povolení splátok vychádzal z osobných a zárobkových pomerov žalovanej, výška splátky zodpovedá splátke úveru z úverovej zmluvy.

2.15. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods.2, § 262 ods.1,2 CSP. Žalobca sa žalobou domáhal celkovo zaplata sumy vo výške 8 684,36 eura (6 981,36 eura - istiny úveru plus 1 694,- eur - suma kapitalizovaných úrokov plus 9,- eur - poplatky) s príslušenstvom. Žalobca bol v konaní úspešný čo do sumy 5 470,91 eura, ktorá predstavuje 63% žalovanej sumy. Žaloba bola zamietnutá čo do zaplata sumy 3 213,45 eura, ktorá predstavuje 37%. Žalobca bol teda v konaní úspešnejší v 26 % (63 % mínus 37 %) a v tejto výške mu bola priznaná aj náhrada trov konania. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

3.1. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca vo výrokoch I., II. a III. a to s poukazom na odvolacie dôvody vymedzené v § 365 ods.1 písm. f) a h) CSP, na báze nasledovnej právnej argumentácie:

3.2. Súd čiastočne zamietol žalobu, pretože sa mylne domnieva, že úver je bezúročný a bez poplatkov, lebo

- V zmluve je uvedená priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov vo výške 9,81 %, ktorá nezodpovedá údajom vyplývajúcim zo Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi zverejňovaných Ministerstvom financií SR, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov pre Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené vr. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500,- eur so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov pre 2. štvrtrok roku 2017 so stavom platným k 30.06.2017 bola 8,96 % ročne." (ods. 32 odôvodnenia).

- Súd prvej inštancie sa v celom rozsahu nekriticky stotožnil s argumentáciou žalovanej, pričom sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalobcu.

3.3. Žalobca poukázal na § 9 ods.2 písm. z) ZoSÚ, podľa ktorého je povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj údaj o priemernej RPMN pri novoposkytovaných úveroch za príslušný kalendárny štvrtrok (údaje za druhý štvrtrok neboli v čase podpisu zmluvy zverejnené 15 dní). Tieto údaje v súlade s § 21 ods.2 ZoSÚ zverejňuje Ministerstvo financií SR. Podľa ministerstvom zverejnených údajov (súčasť spisu) predstavovala priemerná RPMN pri novoposkytovaných úveroch presne 9,81 % p.a., tak ako je uvedené v zmluve o úvere. Žalobca preto naďalej trvá na tom, že RPMN a rovnako aj priemerná RPMN je v zmluve o úvere uvedená v správnej výške. Z výslovného znenia dôvodovej správy (citovanej žalovanou) vyplýva jednoznačný zámer zákonodarcu vychádzať pri určení priemernej hodnoty RPMN z údajov zverejnených pre banky a pobočky zahraničných bánk. Pokiaľ by zákonodarcu uvažoval pri konštrukcii tejto právnej normy o veriteľoch, uviedol by to. Zo žiadneho ustanovenia zákona takýto záver nevyplýva. Obrana žalovanej je tak zjavne špekulatívna a poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 20.5.2021 č. k. 19CoCsp/44/2020-175. Aj keby žalobca uviedol nesprávny údaj o priemernej RPMN, čo popiera, nešlo o nekalú, ani obdobnú praktiku a nie je spôsobilý ovplyvniť rozhodovanie žalovanej pri podpisovaní zmluvy o úvere.

3.4. Žalobca poukázal na bod 33. odôvodnenia napádaného rozhodnutia (v zmluve absentuje uvedenie spôsobu a vzorca výpočtu RPMN a údajov potrebných na jej výpočet) a je toho názoru, že zákon neustanovuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať i takýto matematický výpočet RPMN a údaje použité pre jej výpočet zmluva obsahuje, a to v jeho základných parametroch úveru (bod 2.2. zmluvy o úvere). Z citovaných ustanovení ZoSÚ implicitne vyplýva, že vzorec matematického výpočtu RPMN nie je potrebné do úverovej zmluvy uvádzať duplicitne.

3.5. K bodu 34 odôvodnenia žalobca uviedol, že je absurdný v ňom uvedený názor, ktorý popiera logický výklad. Ak by aj bola RPMN v zmluve uvedená nesprávne vo výške 10,30 % p.a. a správny je údaj 10,21 % p.a. udávaný súdom na podklade „internetovej kalkulačky", nemá to za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. RPMN by v takom prípade bola v zmluve uvedená vo vyššej výške, t.j. v prospech spotrebiteľa. Inak povedané, ak spotrebiteľ súhlasil so zmluvou so sadzbou 10,30 %, prečo by nesúhlasil so sadzbou 10,21 %, ktorá je nižšia a pre neho výhodnejšia.

3.6.K bodu 35. rozhodnutia žalobca uviedol, že podľa § 1a nariadenia vlády SR č. 141/2014 Z. z.: „Ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.“. Súd pochybil, keď nesprávne určil najvyššiu prípustnú výšku odplaty podľa vychádzajúc z nesprávnych podkladov predložených žalovanou. Žalobca v zmluve uviedol správny údaj vo výške 19,62 % (2 x 9,81 %).

3.7.Neobstojí tak ani jeden argument prvoinštančného súdu podľa, ktorého by mala byť zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov. Prezentovaná argumentácia a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie sú neudržateľné. Rozhodnutím o zamietnutí žaloby bol žalobca flagrantným spôsobom ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch, keďže žalobca v konaní predložil zmluvu o úvere, ktorá spĺňa všetky zákonom vyžadované náležitosti v rozhodnom období. Právny záver súdu nezohľadňuje, že protiprávny stav vyvolala žalovaná svojím nezodpovedným správaním, ktorého prirodzeným následkom je sankcia. Keďže k uhradeniu jeho pohľadávky nedošlo ani v dodatočnej lehote, žalobca postupoval lege artis, keď sa podanou žalobou domáhal, aby mu žalovaná vrátila celú sumu poskytnutého úveru, vrátane príslušenstva.

3.8.Skutkové tvrdenia a listinné dôkazné prostriedky, predložené žalobcom v súdnom konaní plne spôsobilé privodiť žalobcovi procesný úspech. Je preto absurdné, aby takéto konanie zo strany dlžníka bolo v právnom štáte chránené súdnou mocou.

3.9.Súd svojím rozhodnutím vytvoril pre žalovanú „ideálnu“ pozíciu, v ktorej jej umožnil zmariť vymoženie časti pohľadávky, pričom vôbec nezohľadnil zjavne nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia vo vzťahu k žalobcovi. Z tohto hľadiska stráca postup súdu akýkoľvek účel a deformuje samotný zmysel a podstatu súdneho konania. Absolútne a nekritické favorizovanie spotrebiteľa, ktorého sa súd zjavne dopustil, sa vo všeobecnosti vymyká kontrole, je iracionálne a nelegitímne. Posúva justíciu mimo ústavnej roviny jej úloh a v konečnom dôsledku je kontraproduktívne (predražuje všetky druhy finančných služieb) a upriamil pozornosť aj na aktuálne odlišné stanovisko JUDr. Milana Laľíka, podpredsedu Ústavného súdu SR a bývalého predsedu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, k nálezu ÚS SR zo 24.10.2013, sp. zn. I. ÚS 547/2012, ktoré je z nášho pohľadu výrazným „mementom“ poukazujúcim na absolútne neadekvátnu ochranu spotrebiteľov zo strany všeobecných súdov, odlišného stanoviska JUDr. Rudolfa Tkáčika k uzneseniu zo 20.9.2017, sp. zn. III. ÚS 572/2017:

3.10.Právne závery súdu považuje žalobca za zjavne arbitrárne, v dôsledku čoho neudržateľne zasahujú do jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces a práva vlastníť majetok. Ak súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nezohľadnil tieto východiská, potom jeho prístup nemožno hodnotiť inak, ako tendenčný. Z uvedených dôvodov považuje žalobca odvolanie za opodstatnené.

3.11.Žalobca citoval z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7.2.2018.

3.12.Žalobca zároveň namietol aj použité § 232 ods.4 CSP, podľa ktorého súd umožnil žalovanej, aby judikovanú pohľadávku žalobcu splatila v splátkach vo výške 128,46 €, s takýmto postupom prvoinštančného súdu nesúhlasil, pričom apeluje predovšetkým na skutočnosť, že žalovaná sa v dôsledku dlhodobého neplnenia zmluvných povinností (de facto nesplácaním dohodnutých splátok) dostala do omeškania so splácaním úveru, čím stratila tzv. výhodu splátok. Súd je povinný náležite zdôvodniť, na základe akých skutočností umožnil žalovanej pohľadávku splácať, aby bolo aj v tejto časti jeho rozhodnutie preskúmateľné. Presvedčivosť a dôvodnosť takéhoto postupu však nemôže vychádzať výlučne z tvrdení žalovanej, bez predloženia akýchkoľvek dôkazných prostriedkov a komplexného zohľadnenia skutkových a právnych okolností daného prípadu. Ak totiž sudca umožní žalovaným splácať pohľadávku takým spôsobom, že žalobca môže očakávať úplné uspokojenie až o niekoľko rokov, je nevyhnutné, aby bola sudcovská úvaha objektivizovaná a dôvody takéhoto rozhodnutia bližšie konkretizované. Nepreukázanú nepriaznivú finančnú situáciu žalovanej, nepovažuje v danom prípade za relevantné dôvody, pre ktoré sa súd prvej inštancie rozhodol povoliť žalovanej zaplatenie pohľadávky formou splátok.

4.1.K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá poukázala na dôvodovú správu k zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch k priemernej RPMN. Zmluva o úvere zároveň obsahuje aj nesprávny údaj o priemernej RPMN vo výške 11,01 % p.a..

4.2.Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2017 platné pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 16. augusta 2017 do 15. novembra 2017 zverejnené na stránke ministerstva financií SR uvádzajú, že podľa údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov pre ostatné spotrebiteľské úvery

neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6500 eur bola priemerná RPMN vo výške 8,96 % p.a. Zmluva preto obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN vo výške 9,81 %, čo má v konečnom dôsledku za následok absenciu údajov o priemernej RPMN.

4.3. Zákon č. 129/2010 Z.z. ako povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere ustanovuje v § 9 ods. 2 písm. k/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s uvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov a v § 9 ods. 2 písm. z/ priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver, platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods.2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15-ich kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. V zmysle § 21 ods. 2 cit. zák., na ktorý odkazuje § 9 ods. 2 písm. z/, ministerstvo alebo ním určená osoba zverejňuje na webovom sídle ministerstva informácie z údajov podľa odseku 1, v zmysle ktorého veriteľ je povinný predkladať Ministerstvu financií SR a Národnej banke SR údaje o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch. Ako vyplýva z ust. § 21 ods. 1, 2 cit. zák., zákon používa pojem veriteľ, ktorým na účely tohto zákona sa v zmysle § 2 písm. b/ rozumie fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Ako vyplýva z vyššie citovaných zákonných ustanovení, údaj o priemernej hodnote RPMN zohľadňuje úvery poskytované na finančnom trhu všetkými veriteľmi, vrátane nebankových subjektov. Údaj o priemernej hodnote RPMN v zmysle zákona zverejňuje sa na stránke Ministerstva financií SR a ide o skutočnosť všeobecne známu, preto sa v zmysle § 186 ods. 1 CSP nedokazuje. Ministerstvo financií zverejňuje na svojej webovej stránke tak Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za jednotlivé štvrtroky veriteľmi, ktoré sú smerodajné pre nebankové subjekty len ohľadom uvedenia údajov o priemernej RPMN do zmlúv o spotrebiteľskom úvere, ako aj Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za jednotlivé štvrtroky bankami a pobočkami zahraničných bánk, ktoré údaje sú ale smerodajné z hľadiska skúmania najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 53 ods.6 OZ v nadväznosti na kritérium obsiahnuté vo vykonávacom predpise, t.j. § 1a ods.1 nar.vl. SR č. 87/1995 Z.z.

4.4. Ak súd zisťuje náležitosť spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods.2 písm. z/ zák. 129/2010 Z.z., smerodajné sú údaje obsiahnuté v tabuľke Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za jednotlivé štvrtroky veriteľmi, ako to vyplýva z § 21 ods.1,2 zák. č. 129/2010 Z.z. Ak súd zase zisťuje primeranosť dojedanej odplaty podľa § 53 ods.6 OZ v spojení s § 1 ods.1, § 1a ods.1 nar. vl. SR č. 87/1995 Z. z., smerodajné sú údaje obsiahnuté v tabuľke Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za jednotlivé štvrtroky bánk a pobočiek zahraničných bánk pre novoposkytnuté spotrebiteľské úvery.

4.5. V prejednávanej veci je teda potrebné vychádzať pri skúmaní priemernej hodnoty RPMN ako povinnej náležitosti úverovej zmluvy zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za II. štvrtrok 2017 veriteľmi, kedy priemerná ročná percentuálna miera nákladov predstavovala pri úveroch viac ako 6500 eur s dobou splatnosti od 5 do 10 rokov hodnotu 8,96 %.

4.6. Postup žalobcu pri určovaní priemernej RPMN správny, keďže pri určovaní priemernej RPMN vychádza z § 1 ods.4 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z., a teda z priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov. Údaj, ktorý žalobca uviedol ako priemernú hodnotu RPMN, t. j. 9,81 %, je rozhodujúci z hľadiska posudzovania najvyššej prípustnej výšky odplaty, ktorá nesmie prevýšiť dvojnásobok tejto hodnoty. Žalobcom uvedená priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov je údajom, ktorý podľa § 1 ods.4 nar. Vlady slúži na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a nar. Vlady. Nesprávny údaj o priemernej RPMN má za následok absenciu údajov o priemernej RPMN, čo v konečnom dôsledku znamená, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo potvrdil vo svojom rozhodnutí zo dňa 25.07.2018 sp. zn. 7Co/161/2018 Krajský súd Žilina.

4.7. Obligatórnou náležitosťou v zmysle § 9 ods.2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podpisu zmluvy bola aj ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

4.8. Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy a citovala z rozhodnutia Krajského súdu Prešove.

4.9. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhuje, aby krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výroku ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP a priznal žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Rozsudok, v časti výroku I., ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 5 470,91 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 21.05.2017 do zaplatenia, nebol odvolaním napadnutý a v tejto časti výrok nadobudol právoplatnosť (§ 227 ods. 1 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

6.1. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok vo výrokoch II. a III. a v časti výroku, ktorou súd povolil žalovanej zaplatiť priznanú istinu a úroky z omeškania v mesačných splátkach po 128,46 eur, splatných vždy do 25. dňa v mesiaci, počnúc od právoplatnosti tohto rozsudku do zaplatenia, pod následkami straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej splátky ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6.2. Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť.

7. Žalobcom uplatnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP nie sú dané.

8.1. Prvoinštančný súd správne právne posúdil vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľský v zmysle príslušných ustanovení OZ a rovnako aj to, že zmluva o úvere má spotrebiteľský charakter. Rovnako bol správny postup súdu prvej inštancie, ak ex offio (z úradnej moci) pristúpil k skúmaniu obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere.

9.1. Súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý predpokladá § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch videl v absencii predpokladov použitých na výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch).

9.2. K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarcas jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedený, aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

9.3. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g) cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“.

9.4. Odvolací súd rešpektujúc výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách

o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovoprávnom vzťahu. Odvolací súd pripomína závery Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I ÚS 3512/11 cit.: „Je treba zdôrazniť, že obchodní podmienky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složitě formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“

9.5.Dôkazom nejasnosti je skutočnosť, že ani súd nevedel prekontrolovať správnosť zadaných vstupných údajov, ktoré žalobca použil pri výpočte RPMN, pričom žalobca sa obmedzil len na strohé tvrdenie, že trvá na tom, že výpočet je správny.

10.Pokiaľ ide o priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN), treba konštatovať, že RPMN je potrebné uviesť v správnej výške, pričom nesprávne uvedený údaj o RPMN nebol odvolaním vyvrátený.

11.1.V zmysle zmluvy sa žalovaná zaviazala zaplatiť odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 8,94%, čo predstavuje 759,9 eura, ktorej podstata a účel je rovnaký ako je to pri úroku.

11.2.Z obsahu zmluvy ale nie je možné určiť, aké ďalšie položky sa do odplaty zahrnuli, lebo matematickým výpočtom 8 500 (istina) + 759 (odplata) + 979,20 (poistenie) je výsledná suma 10 239,10 eura, teda nie taká, ako je uvedená ako čiastka, ktorú je povinná žalovaná zaplatiť 12 331,12 eura.

11.3.Vychádzajúc z uvedeného údaj o odplate je nesprávny a odplata je omnoho vyššia ako je deklarovaná v zmluve, čiže je možné uzavrieť, že aj tento údaj v zmluve absentuje.

12.Odvolací súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že odplata, úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov. Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 OZ) Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

13.Odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/1/2009 z 31.07.2009, podľa ktorého: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“

14.V závislosti od uvedeného, sú správne závery súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, nakoľko s absenciou náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch je spojená sankcia tejto bezodplatnosti a bezúročnosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch v nadväznosti na § 11 ods. 1 písm. d) a navyše aj písm. f) tohto zákona.

15.Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodol podľa zásady úspechu vo veci a proti ktorému takisto smerovalo odvolanie žalobcu a ktorý výrok odvolací súd podľa § 387 ods.1 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi rozhodnutia o trovách konania, potvrdil.

16.K námietke žalobcu ohľadne paričnej doby, odvolací súd uvádza, že za danej situácie nenachádza žiaden dôvod, prečo by žalovaná, ktorá prejavila ochotu splatiť úver, tento nemohla splatiť v splátkach,

ktoré sú totožné s mesačnými splátkami dohodnutými v zmluve. Preto výrok I. v časti určenia spôsobu splácania sumy, na ktorú bola žalovaná zaviazaná, potvrdil.

17.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20.Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto náhrada trov odvolacieho konania bola priznaná žalovanej v rozsahu 100%.

21.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.